ANEŽKA

LUBOMÍR JAROŠ

ANEŽKA

Hra o čtyřech dějstvích

Lubomír Jaroš

ANEŽKA
Lubomír Jaroš

1. Lužická
2025

© Lubomír Jaroš, 2025

ISBN 978-80-907390-8-6

Několik slov ke hře

K milníkům, jež mé tvorbě od mládí vytyčovaly cestu, patří na prvním místě romantická literatura. Nebyly to jen romány Julese Verna, Edgara Alana Poea a dalších autorů, nýbrž i díla našich předních spisovatelů a básníků, jakými byli František Hrubín a Vítězslav Nezval.

Na jejich odkaz navazuje divadelní hra Anežka, která ve čtyřech dějstvích vypráví příběh o horoucí lásce dvou mladých lidí, zasazené do domácí a zahraniční služby bratří a sester Moravské církve.

Ti, vedle šíření evangelií, kladli v misijní práci velký důraz na vzdělání a péči o své chráněnce a této službě byli naprosto oddáni.

Je to i jejich příběh.

Lubomír Jaroš

Osoby:

U poslechového provedení hry

Anežka

Zbyněk

Kazatel Václav

Správkyně

Kazatel Vojtěch

Vypravěč

Pěvecký sbor

U jevištního provedení ještě

Sestra Božena

Bratr Jan

Skupina věřících, nemocní

JEDNÁNÍ

1. dějství Před odjezdem

2. dějství Dopisy

3. dějství V nemocnici

4. dějství Na lodi

Vypravěč

Děj se odehrává ve 30. letech 20. století.

PRVNÍ DĚJSTVÍ
Před odjezdem

PRVNÍ OBRAZ

Vypravěč:

Sborový dům Jednoty bratrské. Vedle branky stojí mladý muž Zbyněk a čte si informační tabuli, která stojí za plotem. Tu k němu přistoupí dívka Anežka a zeptá se ho, zda se nechce zúčastnit bohoslužby.

ZBYNĚK:

Rád, ale nevím, jestli mohu.
Nepatřím přece k vaší církvi.

ANEŽKA *(směje se)**:***

Samozřejmě, že můžeš.

ZBYNĚK:

I když nejsem pokřtěný?

ANEŽKA:

O důvod navíc. Třeba se rozhodneš
stát se jejím členem.

Pro všechny je dům otevřený,
ať jsou to muži nebo ženy,
v Boha uvěří-li.

ZBYNĚK *(viditelně Anežkou okouzlený)**:***

Když jsou ve vaší církvi ženy jako jsi ty,
těžko nechtít do ní vstoupit.

ANEŽKA *(zardí se)**:***

Naše společenství tvoří lidé, kteří věří v Boha
a v modlitbách se na Něj obracejí.
Není to místo k osobním schůzkám. Ale pojďme už,
ať ještě něco uslyšíme z kázání. Dnes je o lásce.
(bez přechodu) Já jsem Anežka.

ZBYNĚK:

Anežka – jak půvabné máš jméno.
Jako by bylo předurčeno
pro líbezné a krásné cíle.
To může patřit jenom víle.

(krátce se odmlčí)

Já jsem Zbyněk.

ANEŽKA** (v rozpacích)**:

Rudnou mi z tvojí řeči líce –
vždyť jsem budoucí řeholnice.
Mé jméno zaslouží snad chvály,
zato tvé by slušelo i králi.

VYPRAVĚČ:

Vejdou spolu do modlitebny. Tvoří ji velká místnost, v jejímž čele stojí prostý stůl. Na stěně je vyobrazení Beránka Božího, jak nese na rameni kříž. Prostor modlitebny je vybaven dvěma skupinami plně obsazených židlí. U vstupních dveří stojí hlouček lidí, ke kterým se Anežka se Zbyňkem připojí.

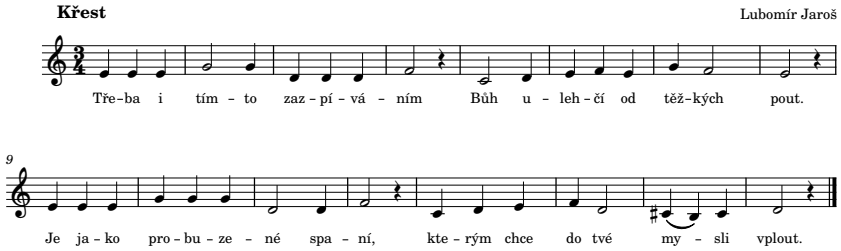
KAZATEL VÁCLAV:

(hovoří a při příchodu Anežky na ni krátce pohlédne, poté na Zbyňka. Pak v řeči pokračuje.)

Milí v Kristu, tak jako Ježíš působil a stále působí na lidi Boží láskou, i my se řiďme Jeho příkladem a milujme se navzájem. Kromě objetí a láskyplných slov je to však také naše každodenní a vytrvalá práce, neboť i jí, byť zprostředkovaně, své bližní milujeme. A pokud někdy klesáme na duchu:

Náš svět je také plný lásky –
ve velkém žití, v hebkém tichu.
Ten cit zní jako první hlásky
dítěte; je v jeho smíchu.
Čisté a nevinné je zalíbení –
darem je muže, darem ženy.

Zazní píseň Křest, kterou zpívá celý sbor:

Bůh objímá tě odjakživa,
pomáhá ti tvůj úděl nést –
někdy muž je to a někdy diva,
navždy tě k Němu vznese křest.

KAZATEL VÁCLAV *(po doznění písně)**:***

Příští kázání bude mít bratr Ctibor,
protože já budu na zasedání synodu.

Buďte s Bohem.

VYPRAVĚČ:

Lidé postupně odcházejí a kazatel, který mezitím přešel ke dveřím, podává každému ruku na rozloučenou. Když k němu přistoupí Anežka, následovaná Zbyňkem, zeptá se jí:

KAZATEL VÁCLAV *(podává jí ruku)**:***

Jak jsi pořídila, Anežko?

ANEŽKA:

Omlouvám se, že jsem ti to nestačila říct před kázáním – jednání se trochu protáhlo. Mé vyslání je schváleno – odjíždím příští týden.

KAZATEL VÁCLAV:

Dobře. Než pojedeš, zastav se, ještě ti k tomu něco řeknu.

(Podá ruku i Zbyňkovi a loučí se s dalšími věřícími.)

ZBYNĚK** (trochu sklesle):**

Ty někam odjíždíš?

ANEŽKA:

Ano, budu nějaký čas pomáhat v naší nemocnici ve velmi chudém kraji.

Tak těžko se tam žije, že to i slzy tají.

ZBYNĚK:

Na jak dlouho tě tam církev vyslala?

ANEŽKA:

Zavázala jsem se, že budu v nemocnici pracovat pět let.

***ZBYNĚK** (pro sebe)*:

Pět let – tak nějak vypadá nekonečno.

(nahlas)

Pročpak bys měla být řeholnicí?
To, jak bys ukryla svou svíci
před zraky světa –
ta myšlenka mě hrozně leká.

ANEŽKA:

Ne, tedy zatím ne, jen slíbila jsem Bohu,
že na své cestě odpomohu
lidem od útrap, kde je jich velká míra.

ZBYNĚK:

Slib děvčete, co v rozpuku je krásy?
Jaký to los, co se v tvé duši stírá?
Spásou pro druhé a sama bez spásy?
Ty po lásce máš toužit, po dětech,
to je ta pravá víra.
Ne pod křížem vzdávat smutný vzdech
Bohu, jenž pro lásku tě stvořil.
Taková buď v tvém životě míra.

Dovol mi, Anežko, abych se ti dvořil.

ANEŽKA** (přikývne a pro sebe, hledíc Zbyňkovi do očí)**:

Láska na první pohled, jak se zdá.
Tou krásně obdarovanou mám být já?
Sváteční den, kdy se mi anděl koří!
Čím jsem si jeho cit zasloužila,
a zrovna teď?!
To srdce svírá…

(nahlas, směje se)

Já se snad v tvých řečech utopím.
Tak se mnou ještě nikdo nehovořil!

ZBYNĚK:

Mluvím tak, protože zítra může být už pozdě.

ANEŽKA:

Pozdě na co?

ZBYNĚK:

Na nás.

ANEŽKA** (rozhodně)**:

Nemohu přece zrušit slib.
Slovo se plní, slovem byl zbudován i svět.
Jsme-li si souzeni, nic nás nerozdělí.
Co chybět bude, vystavíme z vět!

ZBYNĚK:

Ano, budeme si psát. Kdy odjíždíš?

ANEŽKA:

Příští týden, v úterý.

ZBYNĚK:

Uvidíme se ještě do té doby? Třeba někde, kam ráda chodíš, kde to dobře znáš.

ANEŽKA *(chvíli přemýšlí)***:**

Mám jedno takové místo, je v městské zahradě. Mohu zítra odpoledne.

ZBYNĚK *(pro sebe)**:***

Ještě den života,
pak život u ledu.

(nahlas)

Třeba ve čtyři?

ANEŽKA:

To se mi hodí. Budu se těšit.

ZBYNĚK:

Já také!

(Pozdraví se a rozejdou.)

DRUHÝ OBRAZ

VYPRAVĚČ:

Účelně zařízená pracovna. Na stole odsunutý psací stroj, v pozadí okno. Zbyněk svírá hlavu v dlaních, těžce přemítá.

ZBYNĚK:

K čemu je zpěv bez doprovodu?
Já o ní nevím zhola nic!
Láska mě zbavuje všech svodů –
snad abych miloval tím víc?

Místo, aby čas nabral na rychlosti,
vleče se, táhne, jak nebe moučné mraky.
Srdce si kleká, poslepu hledá skvosty
a jeho vteřiny jsou opožděné vlaky.

Co platné je, že jsem se zamiloval,
kam obrátit se, byť jen pro potěchu?
Láska je jako bludný ovál,
kde konec stíhá začátek ve vzdechu.

Anežko, Anežko, jestli mě slyšíš v dáli,
překleň ten nářek, co od tebe mě dělí
a vyčeř pramen, jenž mou duši kalí.
Staň se ty kázáním na neděli!

Ba, pravda, chtěl jsem i jiné ženy
dnes vím, že byly vyslyšeny,
jenom, aby mi umetly
k tobě cestičku na obzor.

Pro každou byla's ty, jenom ty (!) můj věčný vzor,
v každé z nich žila jsi, tvůj půvab dávaly mi,
za tebou kráčel jsem, měnila's v slunce stíny.
Nad všechny krásy žen ta tvá je jediná.
Ostatní? Mámení, byly jen vidina.
Bořily brnění v dešti svých žhoucích střel.

Tvá je to zásluha, že jsem ti neumřel,
protože při mně jsi stála vždycky ty,
svět lásky nebeské, spanilé dobroty.
Mé city, Anežko, to nejsou tajná skrýš,
opilý, pouhý sen, z něhož se probudíš.

TŘETÍ OBRAZ

VYPRAVĚČ:

Anežka zavírá víko zavazadla se složenými svršky.
Pokoj je chudě zařízený – jen postel, stůl a skříň na šaty.

ANEŽKA:

Tak, na cestu je vše zabaleno,
k úterý skok, a přitom žádný chvat.
Ostatně je to chudé věno –
pár hadříků. A s tím se vdát?

Proč jsem mu říkala své jméno?
Mohla jsem chvilku posečkat.
Je galantní a romantický;
snad má mě doopravdy rád.

Muži takoví nebývají –
chtějí hned holku do postele.
Zbyněk? Tělesné touhy tají.
Dvakrát dnes byla neděle!

O čem si budem' povídat?
Ba, o vyslání, o čem jiném?
Že se pak nebudeme vídat…
Můj slib je svatým počinem!

Určitě se tu bude trápit,
až pohltí mě dálava
a s ní i černobílý hábit…
Proč jsem jen ten slib dávala?!

Se Zbyňkem bych se nenudila.
Ten jeho krásný baryton…
A já jsem pro něho prý víla!

(směje se)

Jak potrpí si na bonton.

Závazek splním. Boží slovo
stvořilo přece celý svět.
Proč mění se mi na olovo
v botách, jež nechtěj' odejet?

Kéž touha už ten závoj zvedne –
ať je tu zítra odpoledne!

ČTVRTÝ OBRAZ

(v parku)

VYPRAVĚČ:

Zbyněk s kyticí vyhlíží Anežku a když se u vstupu
do parku objeví, jde jí vstříc, pozdraví ji a kytici
předá. Anežka poděkuje a poté usednou na lavičku.

ZBYNĚK *(rozhlíží se)***:**

Už chápu, proč máš ráda tohle místo.
Jak je tu krásně, a tak nějak čisto.
Všude je tolik, plno kvítí,
bohatost barev – jak prsten svítí.

(skloní hlavu)

Ale také tak nějak smutné je,
že po tobě tu zůstanou
jen ony a má naděje,
že uvidím tě někdy zase.
Jsou osudy, co vymknou se své dráze…

ANEŽKA:

Nesmutni, Zbyňku, určitě se ti vrátím.
Těch pár let rychle uplyne.
Zatím ať nám ta touha pěkně šatí
plachtovím krásnou loď, jež ocitla se v úžině.
Ač sevřena, věřím, že propluje pod vysokými štíty –
střežena z našich stran, nikdo ji nezachytí.
Cožpak to necítíš také tak?

ZBYNĚK:

(přemožen Anežčinými slovy skloní hlavu. Pak si ji krátce prohlédne.)

Nezdobíš své tělo lesklými drahokamy,
jinými krášlíš se.
Kéž je Bůh stále s námi!

(Anežka se zvedá k odchodu)

ZBYNĚK** (prosebně)**:

Anežko, anděli, posečkej chvilinku,
než vložím do srdce každou tvou oblinku.
Z kolébky rtů smějí se růžové půlměsíce,
na klíně slunečním září ti kytice,
kterou se poprvé spojily prsty nás dvou.
Jako by's rozkvetla s celou tou zahradou.

Není a nebude na světě větší dar,
než láska, v níž ze dvou vyrůstá jediný pár.

(vstane a chce Anežku doprovodit)

ANEŽKA:

Ne, Zbyňku, nedoprovázej mě.
Musím ještě zařídit několik věcí.

Já každou chvilku s tebou
mám ve svém památníčku.
Hleď, již teď se odloučení krátí
a aby nám co nejdřív' uběhlo,
zapalme jeho svíčku
na obou koncích.

Až dohoří, plameny se spojí,
pak budem' spolu a napořád svoji.

(odchází a zdálky mu ještě zamává)

ZBYNĚK** (hledí za ní)**:

Kolik dělí nás teď nekonečných dní?
Snad její pozdrav nebyl ten poslední…

DRUHÉ DĚJSTVÍ
Dopisy

PRVNÍ OBRAZ

ANEŽKA:

Milý Zbyňku,

oznamuji ti, že jsem zdárně dojela do naší nemocnice a hned se zapojila do práce. Pomoci je tu velmi potřeba, lidé to tady opravdu nemají lehké. Mohla bych sloužit dvacet čtyři hodin, a ještě by to nestačilo. Času opravdu není nazbyt. Jsem ráda, že jsem si dnes mohla vyšetřit alespoň pár chvil, abych ti mohla napsat. V myšlenkách jsem ale pořád s tebou. Už mě zase volají, ještě zalepím obálku a musím běžet. Brzy napiš!

Anežka

ZBYNĚK:

Drahá Anežko,

spadl mi velký kámen ze srdce. Modlil jsem se, aby tě cestou nepostihlo nějaké neštěstí. Cesta lodí, pak nehostinným krajem do míst, kde civilizaci představuje asi jen nemocnice. Buď na sebe opatrná, nevydávej se žádnému nebezpečí. Na druhou stranu těžko nacházím slova obdivu, že jsi dokázala vzít na sebe tak náročný úkol. Já bych to určitě nesvedl!

Na bílých poduškách usedá zlatý prach -
dáváš mi poklady ve slovech, vzpomínkách.
Anežko, milá má, jak dveře odmykám,
za nimi dalších sto, za všemi krásný chrám,
a každý zdobí jen zářivý očí svit –
opona vzdává se, aby měl divák pro co žít.
Snad ani netušíš, jak moc jsi bohatá,
máš plné truhlice, více než knížata.
Co jeden dukát je, to oživlý je sen,
pro každý byl ten chrám
poprvé vysvěcen.

Zbyněk

ANEŽKA:

Můj drahý,

děkuji ti za překrásný dopis, který mi dává zapomenout na tíži úkolu, jenž jsem na sebe vzala. Jsem však za něj Bohu vděčna, neboť jím dostal můj život nové, dříve netušené rozměry, i když se každý večer k lůžku spíše vleču, tělesně a duševně zmožena.

Naši nemocní mi říkají světice, také anděli, a já se přitom mohu jen usmívat. A víš, co mi do světice schází, můj milovaný? Že přes všechnu snahu nedokážu naplnit službou nitro až po okraj. V mé duši je nekonečně velké místo, které můžeš vyplnit jenom ty, tvoje blízkost. Cítím se jako nevděčnice, že mi nestačí tvoje krásná vyznání, ale je to tak. A také vůči Bohu, který ač mě tu s láskou přivítal, ty's nebeský vždy pro mě král!

Anežka

Po napsaném:

Řekni mi, miláčku, proč se ti o mně zdává?
Jsi květy obsypán, já jenom polní tráva.
Rozhoupal's všechny mé růžové zvony.
Mně, chudé pastýřce, nádherný muž se kloní!

ZBYNĚK:

Milovaná Anežko,

tvůj dopis je pramen, který místo vody vydává čistý cit. Trápíš se tím, že chceš plně milovat Boha i mě současně, ale nedokážeš to. Měl bych se tím trápit také, protože i já chci Boha, ke kterému jsi mě za našich krátkých sladkých dnů přivedla, plně milovat, ale nyní už vím, že v něj věřím jenom skrze tebe. Jsem tebou natolik prostoupen, jako bychom byli dva lidé v jednom těle, tak, jak je psáno.

To nejsou kouzla, mámení,
Ty Bůh jsi pro mě v bílém,
a ze všech svatých přikázání
jen jediné mně milé –
ty!

Zbyněk

ANEŽKA:

Můj milovaný,

dostala jsem dopis o něco později; jeli jsme do vesnic, a kde bylo potřeba, poskytovali nezbytnou pomoc; vážně nemocné přiváží sem k nám. Jen pro tvoji představu – lepra, malárie, úplavice, spavá nemoc – to je jen malý výčet chorob, kterými tu lidé trpí. Práce mi dává na chvíli zapomenout na naše odloučení, které jako by se každým dnem ne zkracovalo, ale prodlužovalo. Správkyně naší nemocnice mě přede všemi dává za příklad. Asi proto, že jsem se jí svěřila, že mi v poslední

době odpočinek a spánek nepřináší potřebnou úlevu. Určitě se to ale časem spraví; rozhodně si se mnou nedělej starosti. V myšlenkách jsem s tebou a u nás doma.

Tvoje Anežka

ZBYNĚK:

Moje nejdražší, jediná,

ani nevíš, jak mě tvoje zpráva o zdravotních potížích rozrušila. Rozumím tomu, že nemůžeš své místo opustit a vrátit se domů před vypršením závazku. Napsal jsem tedy správkyni vaší nemocnice, že bych tě alespoň na chvíli rád uviděl a trochu podepřel ve tvé nelehké službě. Jakmile od ní získám povolení, požádám o dovolenou a hned se za tebou rozjedu!

Tvůj Zbyněk

ZBYNĚK

Milovaná Anežko,

dnes mi listonoška přinesla dopis od paní správkyně. Píše v ní, že jsi ochořela a příčina tvé nemoci není známa. Má zato, že to bude z velkého vypětí, protože se nešetříš a často pracuješ nad rámec svých povinností. A že za tvojí nemocí může být i něco hlubšího. Nepoddávej se tomu, Anežko –

v době,
kdy ti to psaní doručí,
budu už na cestě k tobě.
A pak tě sevřu v náruči!

Tvůj Zbyněk

Po napsaném:

Pan rada, můj vedoucí v úřadu, byl tak velice laskav, že mě uvolnil ze zaměstnání na celých šest týdnů! Dokonce od něj povezu do vaší nemocnice komusi lék. Říkal, že paní správkyně je jeho sestra.

TŘETÍ DĚJSTVÍ
V NEMOCNICI

PRVNÍ OBRAZ

VYPRAVĚČ:

Cihlová dvoupatrová budova s nevelkým nádvořím
před hlavním vchodem. Zbyněk zazvoní na zvon,
a po chvíli vyjde ze dveří žena středního věku.

ZBYNĚK:

Dobrý den, jsem Zbyněk Mlynář. Jdu za Anežkou –
návštěvu mi povolila paní správkyně.
Také jí vezu lék od pana rady.

SPRÁVKYNĚ:

To jsem já. Ráda vás poznávám,
Anežka o vás často mluvila.

(přebírá lék)

ZBYNĚK *(trhne sebou)**:***

Mluvila?

SPRÁVKYNĚ:

Nebojte se, pořád žije,
ale co je upoutaná na lůžko, většinu času mlčí.
Ten lék je pro ni.

ZBYNĚK:

Jak se jí vede?

SPRÁVKYNĚ:

Budu k vám upřímná – zle. Obáváme se o její život. Má horečky, někdy blouzní, a přitom říká vaše jméno. Jak jsem psala, nevíme, čím stoná, ale vaše přítomnost ji určitě povzbudí. Poslední list, co jste jí psal, už nedokázala sama otevřít; museli jsme jí ho přečíst. Poté se její stav poněkud zlepšil.

ZBYNĚK *(zoufale)**:***

Kde leží? Hned mě k ní, prosím, zaveďte!

(pro sebe)

Nebesa, nebesa, zavřete se,
ať mi nic Anežku neunese!

VYPRAVĚČ:

Oba vstoupí do domu a správkyně vede Zbyňka dlouhou chodbou, kde na lavicích sedí nebo se o berlích vlečou nemocní. Po levé straně jsou okna a po pravé několik dveří. Dvojice vstoupí do klenutých v jejím čele.

Místnost je osvětlována protějším oknem, vedoucím do zahrady. Vpravo u zdi leží na lůžku pod bílou přikrývkou vyhublá postava dívky se zavřenýma očima.

SPRÁVKYNĚ:

Tady ji máte. Nechám vás spolu o samotě.

ZBYNĚK *(zraněně na Anežku hledí a pro sebe si říká)***:**

Plakat se chce, když tě takhle vidím.
Jsem nejnešťastnější ze všech lidí.

(uchopí Anežku za ruku)

Anežko, jsem tady. Slyšíš mě?

ANEŽKA *(šeptem)**:***

To se mi určitě jen zdá,
že přišla doba milostná,
že než otevřu Boží dveře,
můj drahý za ruku mě béře.
Jako se stvoly po větru naklání,
tak jeho jméno mě probouzí ze spaní.

ZBYNĚK** (rozrušeně)**:

To nejsou, Anežko, tvé sny,
otevři oči, procitni!

ANEŽKA** (pootevře oči)**:

Co se to se mnou jenom děje?
Už jsem se, Bože, octla v ráji?
Ten vlahý vítr z květin v máji
Zbyňkova slova do uší mi pěje
o spáse z těžké beznaděje.

ZBYNĚK:

(opatrně ji nadzvedne, obejme a políbí)

ANEŽKA:

(otevře zplna oči, upře je na Zbyňka a chabě se usměje)

(přerývavě)

Ty's u mě, zde, ach, jaký div…
Můj osud na mě tak lahodně kýv'.
Snad proto, že mě opustily síly,
přišel's mě doprovodit,
můj jediný, můj milý?

ZBYNĚK *(se zrosenýma očima, ale pevně)**:***

Kam bych tě provázel?
Zde na zemi zas bude
nebeský ráj a pobledlé tvé rty
promění se v rudé
od líbání!
Odvezu tě s sebou,
tam, kde život tryská,
kde pro nemoc není
pražádného místa!

ANEŽKA *(přerývavě)**:***

Třebaže duše má trpěla odklady,
jediný dotek tvůj to všechno napravil.
Ať život přinese, jaké chce otřesy,
jako by nebyly, když ty tu se mnou jsi.

ANEŽKA *(přerývavě)**:***

Můj drahý, pozbyla jsem hodně tělesných sil…
a třebaže se teď opírám o tvoji lásku, nemohu
pořád nabrat druhý dech. Pokud si mě… laskavý
nebeský otec povolá, jediné, čeho budu litovat, je…
že ti nepoviji dítě, které by bylo stejně krásné…
a ušlechtilé jako jsi ty.

ZBYNĚK** (dojat k slzám)**:

To nesmí se, nesmí, Anežko, stát!
Po krůčkách jdi a jenom žádný chvat.
Za každou číslicí následuje další,
vteřiny běží jak ovce ku salaši
do tvého těla a každá posiluje,
ať bouře zuří a třeba orkán duje.
Pros Boha stejně jak Jej prosím já,
ať útočiště, dobrou radu dá.
Tisíckrát jsem na kolena klek',
přivezl ti účinný tvůj lék.
Mohou se, ne, musí se dít divy,
uzdravíš se a budem' v lásce živi!

VYPRAVĚČ:

Otevřou se dveře a nemocniční sestra Božena
přináší Anežce na podnosu jídlo.
Za ní do pokoje vstoupí správkyně.

SPRÁVKYNĚ:

Ponechme děvčata o samotě,
Boženka udrží Anežku při dobré notě.
Nejsou jen sestry, též blízké přítelkyně,
a my dva pojďme na chvíli do síně.

ZBYNĚK:

Ano, ano, také já potřebuji s vámi mluvit.

DRUHÝ OBRAZ

VYPRAVĚČ:

V síni se nachází řada stolů,
u kterých sedí nemocniční sestry u oběda.
Ten je přinesen také Zbyňkovi a správkyni.

SPRÁVKYNĚ:

(v návaznosti na Zbyňkův tázavý pohled)

Než odjedete, budete tu mít zdarma byt a stravu.
Není to odměna za váš štědrý dar,
který jste nedávno nemocnici dal,
a za který pokorně děkujeme.
Děje se tak všem hostům po právu.

ZBYNĚK:

Je to jen podpora od přítele,
navíc jsem jako vy Moravské církve členem.
A nebudu vám přítěž' o nic déle,
než Anežka bude schopna odejet.

SPRÁVKYNĚ *(přemítá)**:***

Nestoná tělem…
Jsou cesty tam, jsou cesty zpět.

(pohlédne na Zbyňka)

Nikoli ten, který jste přivezl,
vy jste ten pravý lék!

ZBYNĚK** (rozhorleně)**:

Budu bdít nad ní dnem i nocí.
Ta její nemoc a já
jsme dva nesmiřitelní soci!

(po krátké odmlce)

Rád bych vás, paní správkyně, o něco poprosil,
bude-li to ve vašich možnostech.
Chtěl bych si tady vzít Anežku za ženu.

SPRÁVKYNĚ** (chvíli přemýšlí)**:

To by jí při jejím těžkém stavu určitě pomohlo.
Máme tu kazatele, Vojtěch se jmenuje, který vás
může oddat, a třebaže sňatku by měly předcházet
hovory o manželství a životě, jistě vše zařídí ve
zkráceném čase. Pro Anežku měl vždycky slabost,
jako my všichni. Až se vrátí, tak s ním promluvím.
Teď tu není, jel do města pro zásoby a léky.

Jsou ještě vyšší nežli lidské dráhy,
na jedné z nich se setkáváme tady.

ZBYNĚK** (radostně)**:

Nevím, jak se vám, paní správkyně, odvděčím! Teď
mě však, prosím, omluvte, půjdu zpátky za Anežkou.

(odchází, aby se s Anežkou domluvil na sňatku)

SPRÁVKYNĚ** (dívá se za ním a pro sebe si říká)**:

Teď on se o lásku,
Anežko, s tebou rozdělí.
Dva jak na svatém obrázku:
andělé přitahují anděly.

TŘETÍ OBRAZ

(druhý den)

KAZATEL VOJTĚCH:

(podává si ruku se Zbyňkem a oba usedají na lavičku na nádvoří nemocnice)

Bratře Zbyňku, včera večer se mnou mluvila paní
správkyně, že byste chtěl být s Anežkou oddán.
Potřebuji však k tomu nejen váš souhlas,
ale také souhlas Anežky.

ZBYNĚK:

Můj máte a s Anežkou jsem o sňatku také mluvil.

KAZATEL VOJTĚCH:

Předpokládám, že souhlasila.
Víc nežli žena, je to víla.

ZBYNĚK** (kývne na souhlas)**:

Také ji tak vidím.

KAZATEL VOJTĚCH** (pokračuje)**:

Náš ze zlata květ kapradí.
Máme ji všichni velmi rádi.

(Oba se na chvíli odmlčí.)

ZBYNĚK** (poněkud ostýchavě)**:

Se sňatkem souhlasila. Dokonce mi řekla,
že by pro ni byl velkým životním štěstím.

KAZATEL VOJTĚCH:

Připravím tedy všechno potřebné.
Dnes je pondělí, tak, řekněme, příští sobotu?

ZBYNĚK:

Bratře kazateli, jsem vám hluboce zavázán, ale mám k vám ještě jednu prosbu. Jak víte, Anežka není na tom zdravotně nejlépe; je to jen stín její někdejší podoby. Nelze vyloučit nečekaný zvrat, třebaže se tomu pomyšlení vzpírám a věřím, že Anežku z otevřeného hrobu nakonec vyrvu.

Kdo však je v tomto prorokem?
Jsou dny, které by mohly být i rokem.
Kdoví, kam za týden až věci dospějí –
zda do hlubin či k tiché naději?
Proto v této záležitosti tak trochu spěchám.

KAZATEL VOJTĚCH:

Hmm, rozumím, kdybyste tedy chtěl ten sňatek mít?

ZBYNĚK:

Už zítra.

KAZATEL VOJTĚCH *(ohromeně)**:***

Zítra, už zítra? To je krátký čas,
spíš řeku zastavit lze snáz.
Čeká mě tolik důležitých úkolů…

ZBYNĚK:

Máme v tom ve vás jedinou oporu.

KAZATEL VOJTĚCH *(odmlčí se)**:***

Dobře. Čekejte mě s Anežkou o půl sedmé dnes
večer, něco si o tomto významném životnímu kroku
řekneme. Nebude to dlouhé, kvůli Anežce.

(Zbyněk poděkuje, ukloní se a spěchá za Anežkou)

ZBYNĚK:

Anežko, anděli můj, slyš,
jakou radostnou zprávu pro tebe mám!
Zítra budeme manželi!
A až se trochu pozdravíš, odvezu tě k nám!

ANEŽKA** (unaveně, přerývavě)**:

Zbyněčku, lásko, já vím, že to děláš, abys mi udělal radost… Proto jsem ti včera svůj souhlas dala, abych tě potěšila i já… Čekala jsem, že než ke svatbě dojde, už tu nebudu… Vždyť bys ses za pár dní stal mladým vdovcem.

(po prudkém odmítavém posuňku Zbyňka se na něho zadívá s očima plnýma lásky)

Rozmyslel jsi opravdu vše dobře?
Nechci být tvojí smutnou vzpomínkou
na jedno kratinké manželství.
Pohleď, jsem na konci svých sil.
Zbytečně bys osud svůj mým těžkým obtížil.

ZBYNĚK** (rozhorleně)**:

Nemluv už tak! Ostatně přípravy jsou v běhu.
Toužím jen číst z tvých očí radost, touhu, něhu
až do konce našich dní, lhostejno,
kolik nám jich nebeský Bůh dá!
Nebo snad potíží jsem já?

ANEŽKA:

Jsi mužem mých snů, Zbyňku.
Vezmu si tě, protože tě nechci dvakrát zarmoutit.
A pokud jde o mě, jak už jsem řekla, budu šťastná,
když svět jednou opustím jako tvoje žena.

Ano, chci tě za manžela.

VYPRAVĚČ:

Zbyněk ji políbí na ústa; Anežčiny oči horečnatě ožijí a pokouší se na loži zvednout. Zbyněk sáhne po polštáři z křesla a záda jí podloží. Kleče u lůžka, přitiskne si její ruce ke svému rozpálenému čelu. Poté se vzchopí.

ZBYNĚK:

Než přijde kazatel Vojtěch, aby nás připravil na sňatek, domluvím se s paní správkyní, ať mi opatří svědka, protože tu nikoho neznám.
Tvým bude asi sestra Boženka, je to tak?

(Anežka přikývne)

ZBYNĚK** (nadšeně)**:

Běžím, ať se nic nezdržuje!

ČTVRTÝ OBRAZ

VYPRAVĚČ:

Na nemocniční zahradě několik sester pleje záhony. Jednou z nich je i správkyně. Při příchodu Zbyňka k němu všechny vzhlédnou.

ZBYNĚK:

Tady jste, paní správkyně.
Mám pro vás novinu: svatba bude už zítra!

SPRÁVKYNĚ:

Vím, říkal mi to bratr Vojtěch.
Vydala jsem již potřebné příkazy.
Když něco Otec chce,
všechno se zadaří.

ZBYNĚK *(překvapen)**:***

Za takovou laskavost jsou
i ta největší slova díků malá…
Aby nás však byla s kazatelem pětka,
potřebuji neodkladně zajistit si svědka.
Anežce půjde svědčit sestra Boženka…

SPRÁVKYNĚ:

I to je zařízeno.
S tou nabídkou dnes za mnou přišel
náš přívětivý bratr Jan.
Říkal, že svědčil by moc rád –
prý jen toho lituje,
že nemůže vedle nevěsty
sám jako ženich stát.
To nebyla od něho pouhá slova,
Anežka všechny okouzlila.

Prostě, celá nemocnice teď vašimi oddavkami žije,
a i to málo, co má, by nejraději složila k Anežčiným
nohám – a také k vašim, milý bratře.

ZBYNĚK:

U Anežky to chápu, ale proč mně?
Vždyť jsem jen obyčejný člověk.

SPRÁVKYNĚ *(usmívá se)**:***

To lépe posuzují jiní,
nakolik jste byli
pro druhé v dobrém činni.

A také asi víte, že Anežka nemá věno…

ZBYNĚK *(rozhorleně)**:***

Kde láska je, majetku odzvoněno!

(po chvíli pokračuje)

To vědomí, že lidé k sobě patří,
znamená víc než rodné sestry, bratři.
Jen ještě jedna věc nedává mi spát:
Anežka je příliš slabá na to,
aby k obřadu mohla vstát z lože.

SPRÁVKYNĚ:

Sestry ji obléknou do svatebních šatů, ale během
obřadu zůstane polosedě na lůžku.
Slyšela jsem od kazatele Vojtěcha,
který se u ní na chvíli zastavil,
že prý se sňatkem váhala.

ZBYNĚK** (poraněně)**:

Ano, zdráhala se, aby se mi nestala přítěží
pro další život. Až z toho mrazí,
jak je smířená se smrtí, jak s ní počítá.
Souhlasila jen proto, že jsem na ni naléhal, prosil.
Já však pevně věřím, že se mi podaří
tu její odevzdanost zlomit.

SPRÁVKYNĚ:

Obdivuji vaši víru, Zbyňku, to odhodlání vrátit
Anežku životu. Pokud jde o ni, řekla bych, že
se na oddavky těší, vždyť je to pro ženu jeden
z nejvýznamnějších dnů života,
vedle narození dítěte.

Manželství domek je, abychom nezmokli,
děti jsou líbezné květiny za okny.

ZBYNĚK:

Ano, i toho dítěte se dočká!

PÁTÝ OBRAZ

(Den sňatku)

VYPRAVĚČ:

Anežka je od rána navzdory svému oslabení naplněna dobrou náladou. Líce jí zrůžověly, a jak může, pomáhá sestrám v oblékání. Šaty pro ni vybraly z nemocničních zásob po jejich částečné úpravě, a pomohly tak zastřít Anežčinu značnou vyhublost, na druhou stranu úbytek na váze zvětšil její oči a zvýraznil obličejové rysy. Pomohlo i lehké nalíčení obočí, rtů a řas. Bohaté vlasy má umně spleteny do účesu, ozdobeného drobnými květy a levnou bižuterií, jež však svůj účel dobře plní. Obličej jí zakryl jemný svatební závoj; na klíně má položenou svatební kytici, kterou jí předtím přinesl Zbyněk z nemocniční zahrady.

Ten, když se dostavil se svědky, nemohl od své nevěsty oči odtrhnout – líčení a blízkost smrti z ní udělalo více duchovní než tělesnou bytost.

Poté přibyl kazatel Vojtěch v doprovodu nemocničních sester, které se ze zaměstnání mohly uvolnit, a také správkyně, jež přinesla na podnosu dva dřevěné prstýnky, vyrobené domorodým umělcem.

Zbyněk se postavil vedle lůžka u hlavy Anežky a kazatel Vojtěch pronesl obřadní řeč:

KAZATEL VOJTĚCH:

Tak jako ptáci staví si svá hnízda,
tak zaplňují muž se ženou místa
pro lásku vyhrazená,
co nesou jejich milenecká jména.

A není možné, aby se nesetkali,
dva, kteří svaté čistoty jsou dbalí.
Samotný Bůh dal se jim zde darem:
jednomu královnu a druhé stal se králem.

(krátká odmlka)

Táži se vás, pane ženichu,
zda dobrovolně vstupujete do manželství
se zde přítomnou slečnou nevěstou?

ZBYNĚK:

Ano.

KAZATEL VOJTĚCH:

Táži se vás, slečno nevěsto,
zda dobrovolně vstupujete do manželství
se zde přítomným panem ženichem?

ANEŽKA:

Ano.

KAZATEL VOJTĚCH

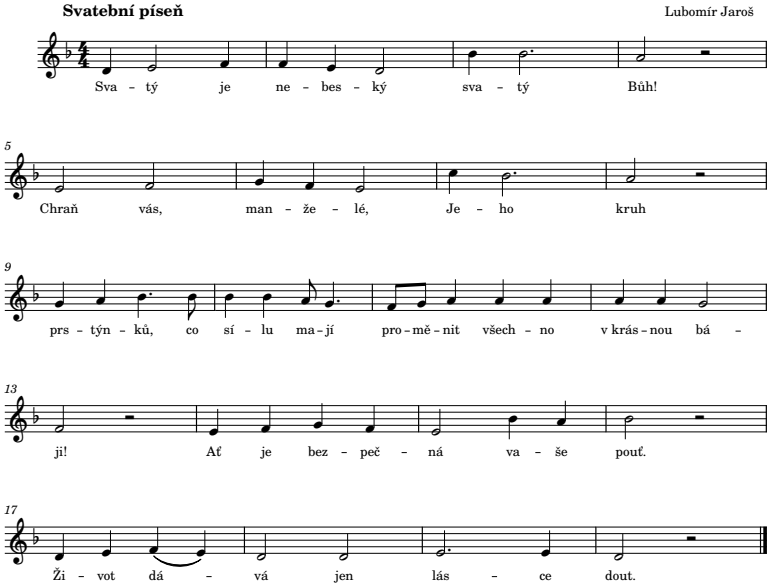
Prohlašuji vaše manželství za uzavřené.
Vyměňte si, prosím, prstýnky.

VYPRAVĚČ:

Poté, co si vymění prstýnky, Zbyněk odhrne Anežce závoj a políbí ji. Správkyně vyzve Zbyňka, aby jako první podepsal svatební protokol a poté nechá podepsat protokol Anežce. Podpisy připojí i oba svědci, správkyně a bratr Vojtěch.

Nato novomanžele obstoupí zaměstnanci nemocnice a blahopřejí jim k sňatku. Vzápětí se dávají do zpěvu písně, kterou pro tento účel přes noc složil bratr Jan. Sbor doprovází na stařičké harmonium správkyně.

SBOR:

VYPRAVĚČ:

Při závěrečných verších písně,
jež se nesla celou budovou,
Zbyněk pocítil, že Anežka,
se kterou se držel za ruku,
poněkud zesílila svůj stisk.
Podíval se na ni a zachytil v její tváři
zářící svit, jenž ukazoval
na hlubokou duševní změnu.
Pochopil, že se Anežka začala vracet k životu;
její kroky nabraly opačný směr.

Jako se vlny z pobřeží vrací,
jako perutě za obzor ztrácí,
jako se zastře ošklivá vzpomínka,
pozbyla Anežku její zlá hodinka.

Nějakou dobu však trvalo, než se pozdravila natolik, aby byla schopna sama vstát z postele. Její tělo začalo nabývat na plnosti a pevnosti, oči se opět leskly živým zájmem o veškeré dění. Správkyně jí však zakázala, aby se vrátila ke svým předchozím povinnostem. Dala Anežce přes její odpor na srozuměnou, že Bůh její slib nemocí zrušil a že ji potřebuje jinde.

SPRÁVKYNĚ:

Když oheň svíčky spálí čas,
vzápětí vzplane další zas –
bez první svíčky není druhé.
Osud je půda, život pluhem.

VYPRAVĚČ:

Zbyněk si uvědomoval, že správkyně měla pravdu – Anežčina choroba byla navozena především tím, že jí chyběl on sám, neboť se stal ústrojnou součástí její bytosti. Trýzeň z jeho nepřítomnosti se podobala zhoubné chudokrevnosti, kdy krvinkám chybí železo, aby mohly přenášet životadárný kyslík. A tím železem byl pro ni on. I když Zbyňkovi Anežka také velmi chyběla, jeho se odloučení tak silně nedotklo. O to více ho nyní vlastní citová nerozvinutost trápila, a tak se snažil dělat, co Anežce na očích viděl – aby se s ní ztotožnil, jako to už ona činila u něho, přesně podle Kristových slov: Budete jedno tělo a jedna duše.

Dvě výhybky na kolej jednu,
vagonky míří k nedohlednu –
Anežka vede, Zbyněk tlačí,
kola se točí, trylky ptačí,
slunce a nebe, modrý práh,
to všechno je jim na dosah.

Přiblížil se den odjezdu. Dovolená, kterou si Zbyněk vzal, měla brzy vypršet a třebaže byl zaměstnavatel ke svému skvělému pracovníkovi více než vstřícný, nemohl Zbyněk o jejím prodloužení uvažovat. Zbýval ještě týden, během kterého se s Anežkou přepraví na lodi domů.

ŠESTÝ OBRAZ

SPRÁVKYNĚ:

(hovoří se Zbyňkem před dveřmi Anežčina pokoje)

Budete nám oba moc chybět, Zbyňku. Přemýšlela jsem i o tom, že byste tady zůstali, práce je tu více než dost. Napsala bych bratrovi, a ten by jistě s vaším uvolněním souhlasil. Anežčino zdraví je ale přednější – zase by se nešetřila, znám ji.
Přeji vám šťastný návrat – Anežka se za těch několik týdnů hodně vzchopila, zpáteční cestu určitě zvládne bez potíží.

ZBYNĚK:

Ano, je už skoro jako dřív.

ANEŽKA:

(vyjde ze dveří pokoje doprovázená sestrou Boženou. Zbyněk k ní přistoupí a převezme od sestry Anežčino malé zavazadlo. Anežka se poté obrátí ke správkyni.)

Chci vám, paní správkyně, a také všem bratřím a sestrám, poděkovat za podporu, které se mi dostalo.
Nedokázala jsem splnit daný slib, druhým od bolu trochu ulevit.

SPRÁVKYNĚ *(s odmítavým posunkem)**:***

Dokázala jsi zvednout váhu žití
nad možnosti, které jsi měla.
Z takových lidí, jako jsi ty,
skládá se Boží milost celá.
Stvořitel s tebou jiný záměr má.

Teď v tobě znovu světlo je,
tatam je nekonečná tma.

ČTVRTÉ DĚJSTVÍ
Na lodi

PRVNÍ OBRAZ

VYPRAVĚČ:

Moře jsou nekonečné míle života –
v nespočetných proudech kolotá.
Duch touha je a voda jeho mocné dílo,
v níž zrodit vše se podařilo.

Láska vychází z mnoha bran,
tiší lodí svou bouře jak vlnolam.
Moře a loď milenci jsou v ráji,
kde klín se rozvírá a vzápětí se ztají.

ANEŽKA:

(sedí na palubě v lenošce, od pasu ovinutá přikrývkou)

Bez tebe, Zbyňku, bych tu už nebyla.
V mých žilách pluje teď blankytná flotila,
na tisíc pohádek, jež vroucně vyprávějí,
o tom, že zázraky se také dneska dějí,
o snu, jenž přerostl nejvyšší mrakodrapy
a který hloubku má, ne kamenité slapy…

ZBYNĚK:

O jakém snu to mluvíš, Anežko?

ANEŽKA:

Hádej jen jednou, můj milý příteli.
Ty's všechny moje dny proměnil v neděli,
v němž srdce mé o tobě stále káže,
kde polibky se proměnily v stráže,
jež zahánějí všechnu tíhu světa
a každá vteřina se proměnila v léta.

Vzpomínáš, kdy jsme se poprvé viděli?

ZBYNĚK:

Jak by ne – bylo to také v neděli,
když nebe se ve mně rozeznělo,
jako bych chrámem byl, ne jenom lidské tělo.

Anežko, ty jsi zpěv k tvé nekonečné chvále,
o touze až dosud nepoznané:
bělostný sloup s bohatým révovím,
živoucí přelud, o němž jsem tajně snil,
vzplanutí velkého dobrodiní,
v němž není kdy či kde, ale mé věčné nyní.
Poklekám před tebou jak před myšlenkou spásnou.
Před tvojí krásou všechny louče hasnou!

A kdyby o ní básníci měli psát,
knih nebylo by nikdy dost
a na jejich nejjemnější papír
tak veliký les nevyrost'.

ANEŽKA:

Děkuji, drahý můj, za krásné vyznání.
jedinké slovo z něj nad všechny romány.
Miluji nebesa, tuto loď, hloubi moře,
jež na mě volají, volají ku pokoře.
Nad všechna tajemství, s nimiž je vesmír spjat,
vyrostl v duši mé obrovský baobab,
který, ač malá jsem, má větvoví až v mracích
a na němž zpívají jen pro mě paví ptáci
milostné popěvky, jak slýchány jsou zjara
a z kterých stavěna je tvoje katedrála.

ZBYNĚK:

Tou jenom ve zlomku bych byl pro tebe rád.
Jsi zemí příběhů, jež mají mě v své moci
a mluví o touze, o lásce, o pomoci.
Kdepak by znala je třeba i Šahrazád!
Ty jsi mé pobřeží plničké přístavů
jako tvá náruč jsou. Já nemám obavu
z ničeho na světě, ve kterém 's se mnou ty.
Plníš mě nápěvy jak sešit na noty.

I kdybych se propadl do nejčernějších chvil
a třeba oceán mě navždy pohltil,
vždy najde si mě tvojí záře svit.

(zasněně se odmlčí)

Tu manu nebeskou, kdo jednou okusil,
nemůže být už nikdy jinou láskou syt.

ANEŽKA

(vede Zbyňka k zábradlí)

Je krásná noc a pihovatá
jak moje tvář. A nohatá –
uběhne rychle z klenutého rámu
na romantickém prostém prámu.

Víš, chtěla bych být trosečníkem
s tebou na ostrově. Jak bývá dobrým zvykem
všech Robinsonů postavit
svůj pevný srub a v němž abychom žili
jenom my dva, od světa opuštěni.
To je sen snad každé mladé ženy:
mít domov svůj a zahrádku
a děti k tomu, vše jak na drátku,
aby se všechno podařilo –
rodinné štěstí, každé dobré dílo.

Ve dne si s dětmi hezky hrát,
učit je číst, psát a počítat.
V noci pak k muži uléhat…

Můj drahý Zbyňku, cítím, že jsem v tobě
jak v lůně matky drobné robě
a na oplátku, chvíle milá,
že bych tě ráda porodila.

Tajemná noc nás oba pojí,
krví a chlebem, pod obojí
způsob, a tak chválit Boha,
jak v svatyni, kam nesmí cizí noha
ani vkročit.

Život náš tak mnohokrát zúročit.

Jen jedné strachuji se věci –
ne, že jiný příbytek mě někdy bude hostit,
ale to, co doopravdy děsí:
že nevzbudím se do tvé přítomnosti.

ZBYNĚK:

To snad se ani na mou věru
nedá představit.
Nemluv tak, Anežko, pomiň ty zlé chvíle,
prach ať na vzpomínky takové jen sedá.
Směj se jak dříve, šťastně a rozpustile.

To je ta klenba, která zemi pojí
s nebem do konce našich dní.
V budoucnost hleďme, k té nás váže cit.

*(Loď se zhoupne v poryvu větru a Anežka se Zbyňka bázlivě chytí.
Ten ji pevně obejme.)*

Pojďme ten vítr za uzdu uchopit.

(chvíli se dívají na hvězdnou oblohu a Zbyněk pokračuje)

Tak jako po těle na duši krásná jsi.
Podívej, povětroň, blýská se na časy!
Chci tě jen objímat a v tobě sluncem plát,
ať naše ruce se promění v prstoklad.
Tak jako ozvěna z hor roztouženě volá,
ať zapěje nám její píseň holá.

Sejděme, prosím, do kajuty,
kde krásné těsno je, kde krásně není k hnutí,
V skrytu dosněme zpěv noci rozeznělé
a život počněme ve spojení svém bdělém.
Lože vrzavě nám povypráví báje,
o moři, korábu, o klínu, o píšťale.

Pojď, postavíme z těchto citů hrad,
v němž budeš na mé žerdi
jak vratiplachta azurově vlát
a já tě horoucně milovat.

VYPRAVĚČ:

Někdy je den oproti noci krátký –
milenci teď po závrati
jak ranní hvězdy usínají v lodi,
co jako půda nový život plodí,
a je pro něho první kolébkou.

Čas podobá se odlitému zvonu –
z ospalých duší k nebi šťastně volá:

Domů, jedeme domů!

Jmenný rejstřík

Cot Pierre Auguste (17. února 1837, Bédarieux – 2. srpna 1883, Paříž) byl francouzský malíř akademického klasicismu. Vytvořil několik děl trvalé popularity, včetně Jara, představující dva mladé milence sedící na houpačce, a Bouře. Cot získal získal různé ceny a medaile a v roce 1874 byl jmenován rytířem Čestné legie.

Moravští bratří (Moravská církev), Jednota bratrská (německy Herrnhuter Brüdergemeine, latinsky Unitas Fratrum, anglicky Moravian Brethren či Moravian Church, španělsky Iglesia Morava) jsou duchovními i pokrevními potomky Jednoty bratrské, kteří pro svou víru odešli na počátku 18. století ze severní Moravy do Saska, kde jim bylo umožněno založit osadu Ochranov-Hernhut na panství hraběte Zinzendorfa. Ten zde pak obnovil Jednotu bratrskou a stal se jejím biskupem.

Díky usilovné misijní činnosti, kterou Moravská církev od svých počátků provozuje, nyní působí v desítkách zemí světa. V České republice je Moravská církev zastoupena dvěma společnostmi: Jednotou bratrskou, která zde tvoří její samostatnou správní jednotku (provincii), a Ochranovským seniorátem Českobratrské církve evangelické, jehož sbory tvoří Českou misijní provincii světové Unitas Fratrum.

(Wikipedie, upraveno)

V roce 2025 vydala
1. Lužická, nakladatelství a hudební vydavatelství,
Smetanova 324, 463 34 Hrádek nad Nisou
Telefon: 482 311 660, 603 487 303 (Lékárna Na Hradě)
jako svou 25. publikaci.

1. vydání

Jazyková korektura: Zdeněk Švehla
Obrázek na obálce: Bouře, malíř Pierre Auguste Cot
Grafická úprava a tisk: ReproArt Liberec, s. r. o.

ISBN 978-80-907390-8-6

AMDG

9 788090 739086